Aerston ei tuntenut itseään vanhaksi vaikka lähestyikin jo kuuttakymmentä. Hän oli palvellut vuoden 2360 sodissa tarkka-ampujana ja siitä oli vierähtänyt aikaa jo kolmekymmentä yhdeksän vuotta. Hänen vihreät silmänsä eivät olleet pettäneet häntä ikinä niinä vuosina jotka hän taisteli Euroopassa idän liittoa vastaan. Sota oli edennyt niin pitkälle että liittouma oli lähettänyt ohjuksensa pyyhkimään koko Euroopan mantereen asutuksen maantasalle. Ainoa armeija joka olisi voinut vastustaa liittoumaa oli Yhdysvaltojen ja Alaskan yhdistetyt joukot jotka oli vetäytetty Euroopasta ennen ohjuksia. Idän liittouma olisi voinut jatkaa hyökkäystä mutta liiton johtaja kuoli ja eteneminen pysähtyi. Samaanaikaan ydinaseiden myrkyt levisivät Atlantin valtamereen ja muuttivat sen mutanttien pesäpaikaksi. Amerikan rannikko tyhjeni ihmisten paetessa myrkytettyä ja tappavaa merta. Aerstonin yksikön pyrkiessä pitämään järjestystä yllä mutantit olivat vyöryneet Alaskan rannikolle suirina laumoina tappaen ihmisiä tieltään. Amerikka oli eristynyt ja yksinäinen mutta liittouman uudeksi johtajaksi kohonnut Istros oli päättänyt ettei halunnut enää lisää kuoleman uhreja ja solmi rauhan Yhdysvaltojen kanssa. Arnes asettui asumaan rannikolle kaupunkiin jonka suurinosa ihmisistä oli hylännyt. Hänen luokseen oli ajan kuluessa kerääntynyt joukko miehiä jotka olivat erikoistuneet tappamiseen. Yhdessä he hoitivat likaisia hommia joista toiset maksoivat. Se oli yksi ainoista asioista joissa Arnes oli hyvä ja hän ei saanut tunnon tuskia siitä että oli ollut entinen sotilas ja toimi nyt palkka soturina. (sori siitä etten kirjoita lisää mutta on kiire ja kirjotan tähän lähipäivinä jatkoa.)